

Хомик С.
*студентка факультету міжнародних відносин
Східноєвропейського національного
університету ім. Лесі Українки,
Науковий керівник: к.політ.н., доцент кафедри
міжнародних відносин і регіональних студій СНУ
Вознюк Є. В.*

ПРОБЛЕМА МЕДИЦИНИ В УКРАЇНІ

Ми живемо в такий час, коли здоров'я – найголовніше у нашому житті, можна сказати, що навіть неможливе без медицини та залежить від її рівня розвитку.

Говорячи про політику, економіку країни, про освіту, піднімають питання про територіальну цілісність держави, військову базу, торговельні шляхи, сферу інфраструктури і багато іншого, але нажаль дуже мало приділялось уваги сфері охорони здоров'я, допоки не виникла у цьому нагальна проблема.

Медицина в Україні, далеко не на високому рівні, незважаючи на кількість висококваліфікованих працівників. Можемо це побачити на прикладі сьогоднішньої пандемії, коли лікарі повернулись із Італії, отримавши практику там і поділились своїми враження. Вони були здивовані, що навіть у провінційних містечках лікарні мають все необхідне обладнання та апарати штучного дихання, щоб боротись за життя кожного свого громадянина. І надзвичайно засмучує той факт, що наші медики, не мають навіть достатню кількість масок, рукавичок та антисептиків, не говорячи вже про захисні костюми, а тим більше про техніку.

Можна виділити такі проблеми та питання які турбують українську медицину: збільшення доступу до сучасних методів лікування; профілактична медицина та подовження середньої тривалості життя українців; цифрове здоров'я (e-Health); створення умов для переходу до страхової медицини; трансплантація; вакцинація; фармацевтична безпека держави; залучення приватних інвестицій в медичну сферу; медичний туризм; реабілітація та відновлювальна медицина; медична освіта; психічне здоров'я [2].

Ще однією великою проблемою є те, що багато кваліфікованих лікарів виїжджають за кордон, адже не мають тут перспектив, таких як за межами України та гідної зарплатні. Саме тому наша держава втрачає розумну робочу силу і вже за її межами українські спеціалісти створюють нові препарати, медичну техніку, а розвиток власної держави залишається позаду.

Аналіз стану галузі медицини демонструє три основні проблеми, які найбільше впливають на якість медичного обслуговування на території України. Якщо питання медикаментозного забезпечення та рівень професійної підготовки кадрів можна вирішити лише на державному рівні шляхом збільшення фінансування у сферу медицини, то стан забезпечення медичним обладнанням можна поліпшити на рівні кожної лікарні окремо. За допомогою приваблення інвестиційних коштів у схему чотиристоронніх інвестиційних відношень, існує можливість закупівлі інноваційного медичного обладнання у міській лікарні [1].

Де-юре медицина в Україні безкоштовна, але де-факто за кожен візит до лікаря необхідно викласти чималеньку суму. Більше того, прийти до державної лікарні і отримати безкоштовну медичну допомогу найвищої якості майже неможливо.

У західних країнах медицина не лише самоокупається, а й приносить прибуток в бюджет держави. Майже всі розуміють, що здоров'я – це продукт за який треба платити. І чим кращий продукт, ви хочете отримати – тим вище ціна, яку ви заплатите. В Україні ж все навпаки: платність медичних послуг не завжди гарантує їх якість [3].

Аналіз наукових праць показує, що в Україні низька якість медичної допомоги. Ще 20 років тому людина, прийшовши в лікарню, отримувала найякісніше лікування та діагностику безкоштовно. Тепер це серйозна проблема, оскільки для того, щоб одержати високу якість і самі передові методи діагностики, людина повинна заплатити 3000-10000 грн. з власного гаманця, бо держава виділяє лише 12 грн на день на одного пацієнта в терапевтичних цілях [2].

Коли людина приходить у лікарню із серйозною травмою, можуть бути деякі ситуації, які можна умовно розділити на дві групи: платне лікування і безкоштовне, яке пропонується державою. У першому випадку людина отримає якісні лікарські препарати і можливо, навіть діагностику з використанням дорогого обладнання. У другому випадку – це лише недорогі препарати, абияке обстеження та неякісна діагностика застарілим обладнанням. І кожен вибирає курс лікування відповідно можливостям свого гаманця.

Але шляхи вирішення все ж є: проблема може зрушитись із мертвої точки тільки завдяки збільшенню фінансування в сферу медицини і діагностики. Якщо держава не може підтримувати медичні заклади за бюджетні кошти, то треба залучати іноземних інвесторів.

Потрібно працювати над створенням сприятливого для здоров'я середовища, формування відповідального ставлення громадян до особистого здоров'я та мотивації населення до здорового способу життя, а також оптимізації організації та фінансування медичної галузі зі створенням дієвої системи охорони громадського здоров'я, зорієнтованої на пріоритетний розвиток первинної медико-санітарної допомоги, сімейної медицини, спроможної забезпечити медичні потреби населення на рівні чинних стандартів, у тому числі за найбільш значущими в соціально-економічному та медико-демографічному плані хронічними неінфекційними захворюваннями.

Отже, медицина в Україні має чимало проблем і лише вирішивши питання якості, доступності, економічні та кадрові дилеми, а також проблеми розвитку нових інноваційних технологій, ми зможемо із гордістю пишатись українською медициною, і бути впевненим за своє здоров'я. Та потрібно пам'ятати, що стан власного здоров'я для кожного із нас має величезне значення, і лише власна свідомість може бути рушійною силою для покращення медичної галузі в цілому.

Список використаних джерел

1. Десять проблем української медицини [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.uifuture.org/publications/news/25139-heals-medecine-torgun>.
2. Проблема сучасної медицини в Україні [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://porogy.zp.ua/2015/12/problematika-suchasnoyi-medicini-v-ukrayini/>
3. Сучасна медицина : проблеми та її рішення [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2597>.

Хомчин Т.

студентка V курсу

юридичного факультету

Тернопільського національного

економічного університету

Науковий керівник: д. політ. н., професор

кафедри інформаційної та

соціокультурної діяльності ТНЕУ

Лазарович М. В.

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

У період інформатизації суспільства стала необхідною підготовка людини до швидкого сприйняття і обробки великих обсягів інформації, оволодіння нею сучасних засобів, методів і технологій роботи. Крім того, нові умови, які виникають під час роботи породжують залежність інформованості однієї людини від інформації, придбаної іншими людьми. Тому вже недостатньо вміти самостійно освоювати і накопичувати інформацію. А основною потребою в даному суспільстві постає потреба в нових технологіях роботи з інформацією, а також зв'язок її з навколишнім середовищем, після чого отримана інформація аналізується, на основі чого приймаються рішення. Це говорить про те, що людина повинна мати певний